

טורי וינשטיין שמואל

14746

בן דינה ויוסfn

נולד ב- י"ב סיון תרפ"ט 20.6.1929

התגייס ב- 1948

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ז' تمוז תש"ט 4.7.1949

בקרב על משלטי הנגב.

ויליאם סליין, William Slein

בן יוסף ודינה. נולד ביום י"ב בסיוון תרפ"ט (20.6.1929) בתל אביב. סיים את לימודיו בגמנסיה העברית "הרצליה" בהצטיינות במקצועות הריאליים. חיבב עבודות-יד, ציור ומוסיקה, ובמשך כמה שנים ניגן בכינור ובחליל. את חופשתו היה מבלה בכפר בעבודה חקלאית, ועל כן נמשך גם אחרי לימודי-הטבע והתמסר להם. בימי היותו תלמיד ה策רף ל"הגנה" ופעל בחג"ס, גדר"ע וחיל"ש. עם גמר בחינות-הבריאות, שעמד בהן בהצלחה, התגייס לנוטרות וכשפרצה מלחמת-הקוממיות נzag תחילת בטנדר ולאחר מכן במשוריין בליווי מכוניות בדרךים המסוכנות. עם זאת הבריטים מן הארץ עבר לחיל-הרגלים ועד-מהרה היה לרגם מומחה והלך ממערכה למערכה - בקרבות משמר-העמק, ואלהיים, לג'ון, מג'ידו, סג'ירה ועוד. בכל הקרבות אלה ה策רף בעוז-روح ובקול-דעת גם יחד. בכמה קרבות סיכון את חייו פעמיים - פעם, ברצוento להציל פצוע מקוי-האש, ובפעם, ברצוento להוציא מכונת-יריה, אשר, לפי ההוראה שניתנה, צריך היה להשאירה טמונה באדמה. לאחר שעבר כמה קורסים בהצטיינות נשלח לנגב והשתתף בכמה מבצעים. היה בטור המשוריין שהגיע לאילת לראשונה. בינו לבין מת עליו אביו ושמואל היה בראש המשפחה והתחילה דואג לפנסתה, אבל ביום ז' בתמוז תש"ט (4.7.1949) נפל בשעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולם בית-הקבורות הצבאי בנחלת-יצחק.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, הראשונים לוחמים ומפקדים, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחביה הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת הזמן חיימא ארוכים בני עיר רבים ואך עולים חדשים אנשי גחל"ל ומה"ל. ראי לציון, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פועלו כקשריות או חובשות קרוביות. כבר במלחמת העצמאות הייתה החטיבה גולני כור היתוך לילדיו הארץ ולבני העליות השונות. בסיכון המבוא שכחוב נחום גולן בספר "אלין ושלחן" נאמר: "...צמחנו בוגר הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרוחבנו אופקים - התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגיל היא שונתנה לחטיבת את צביונה וחותמה המיעוד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינוי בגושי התיישבות אלו. צינו אותה תוכנותיו של עובדי-האדמה ווושב-הכפר: עקנות, צמידות

למשימה, שורשיות ושקט..."

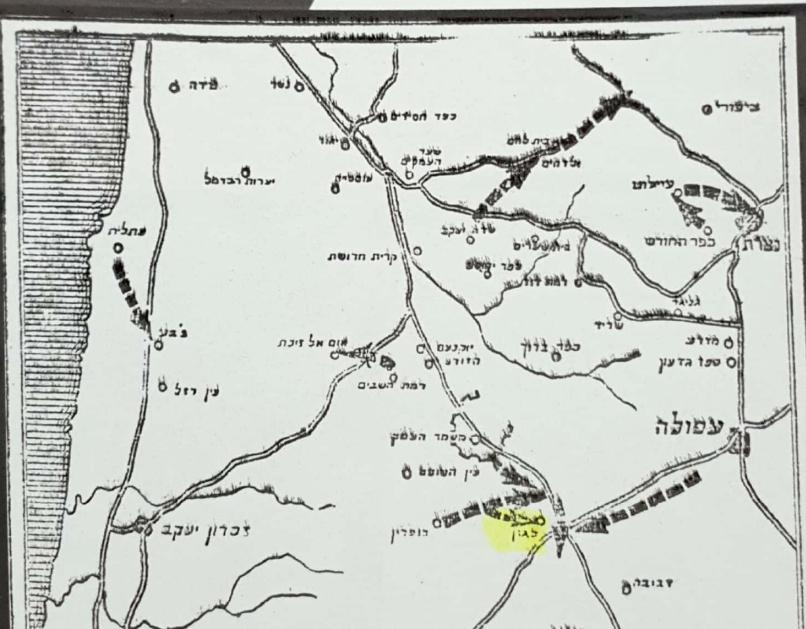
קרבות בהם השתתף שמעואל ז'יל

קרבות מונדרו • לג'ו

הקרב לפיכך מוחדילוון חוו, למפעשת, בקרב הנשכח של החטיבה יתכן ונורמה לכך העודפה שסתמלהה כאן הייתה קדרה בפייה יהסיה, ובמיוחד משות טטרודים היוו אותו זפן בסופה של סדרה דרדרה בעפקה הרידן, שהאטלהה בחיקתה ובחומרתה על מצע זה, אך השיבתו האסטרטגית של הפקום וחירותו שתקפתו לנו הפיכת למשמעות אינם מזרקים את השבכה שלארמדעת.

מניזו וליבון, השובנים בפתחו של ואדי-ערדה, הנם המשליטים הפליטים שבתחום העמק, על הירק הראישית, המחברת אותו עם שפתה תחוף, האחוותנו במשליטים אלה — פורשה היה הרחקה הסבנה, שארבה לשובינו בעמק מכיתן זה, ווסף לכך, פיסתנו קזה זה של ואדי-ערדה, בעוד כוחותינו במערב שליטים על פתחו השני של הוואדי, הקנחת לנו את השליטה על הוואדי כולה, ובסתו של דבר נפל זה ליידנו לא קרב, בשעה שנעשו הסכמי שביתת הנשק.

מניזו הייתה מאו ומתרד וירת קרב לכל צבא שעבר לאורך הארץ, מגדון לדרום או להיפך. ברוב המקרים היה זה קרב בין שני צבאות אשר אחד מהם מחזק בפתח הגדה ומנסה למנוע את היבאה השני מלפבורה בה. קרב ההשתלטות שלנו על מניזו שונה היה באופיו: היה זה קרב על המשליטים למעונם הם. לא היה בדעתו לפרוץ, אותה שעה, ולהתגבר דרכו ואורערעה עם כוחותינו שבספתה חסרונו, ומצד שני לא היה בדעת האויב לפרוץ צפונה, דרך פתח הוואדי, אל תוך העמק, הקרב היה, אכן, קרבי-מניעה: השתלטות על המשליטים לצורן מניעת נסיגות אויב לפרוץ זרבו אח"ב. דבר זה בא לידי ביטוי בגחל הכרות ששותפו במערכה ובדרך הגישה והתקבבות של כוחותינו התוקפים.

קרבות נהר הירדן

מפקות הנפה ביקשה להפריע לתובע זו ויזנזה לפסקלה על ידי התקאה עדרתית מצד תורי אפרים, ושובינו שההרי אפרים נצטו. אמן, לעומת הנורו, אך פאן הוספה בוחות מספקים לא בצעת חוקות, ואויב חלשים אם חונמיים באנו מפרקיט.

בשעה זו נגמאו במשמר העמק 600 גנש, הרים וילדיהם. כל השבדים הוחדרו מארונות, ווילענים וחוקנים חוברנו אל מתחת לגנות בטון. הלווחמים — בעמדות-הганגה, בשעה 4:50 חלחלה החורשת. היה הצטיניה בעצמה רבת לא נוכל להעריך את מספר הפוגים שוחטמו על הנקודה ב瞵 שעות אחדות. בחיפוי החורשה נמשכה התקדמתו חיל-הרגלים מרובייה-טוקן ונגרנית. אותה שעה צפינו בכוון 6 משוריינים, התקדמו והגנוו עד גבול המשק, גם הם המTRYו מכוניות-יריה אש להופת על מל'הרגלים.

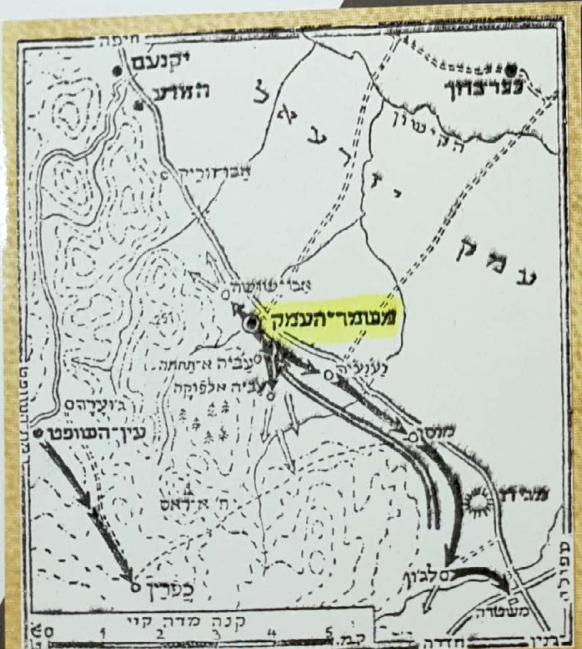
הרבנן הגבאי של האובייב היה מזווין... הוא הילך ממלכות-מלחוקות. בנותו 40 איש כל אחת. יהוד כ-400 איש. בחיפויו-אש של ארטילריה ומשוריינים שירו בויזות בטחון — נתנו לחיל-הרגלים את האפשרות לתקדם בבטחון עד גדר המשק. תגברנו את עצמה ואש לא יוכל להעדריך את יעילותה גם נגד משוריינים.

מחלקות תאזריב התקדמו, ירדן לא-אדמי, געלמו מן העין. הפעלו את המרגמות בנות שני אינטש, אשר לא יכולו להזיק היוק כלשתו. ואך על פי כן תקופתם בהלה, ונסוגו. הפלטונאים גותקו. בתוכהן של עתילות-הקשר ורצים אמיצים שמרדו על המצע בין העמודות.

המשמעות. היינו מוכנים להתקפת-משירין. (עדין לא ידועו, כי אין גם לחמים בלילות). ריכזו את כוחותינו בכל התעלות והיכנו להסתערות. נגד המשורדים לא היה נסח מתאים. גם בקבוקים-מלוטוב לא היו לבן. הודיענו במה שהיה: רימונים, וחיכינו להם. ההסתערות לא באה. שמענו קולות, צפוזי משוריינות, ירינו לעומתם. הם לא ענו. ליד גדר ונשמע רעש חזון. גורץ רימון. התשליך אם, למשך הבודך, כי הגיעו עד הגדר ואפי' ניסו לפרקה. תרימון הופיע אט מלאתם.

בשתיים אחריו הגיעו גיגיינו ברgel כ-100 אנשי חיל"ש מן העמק (מן היחידות הראשונות שהת\Dbבשו בגולני). משומם מה לא עשו הערבים דבר, כדי לנתקנו ולסגור את הדרך מצד זה, לאחר שזאנשים סעדו את לבם, נשלחו לעיר, לשם מיפוי וודידת האויב לעיר, ולהתקיף מן צפון אפ"ה הפתיעו לפונות בוקר. ההתקפה לא באאת.

חיה זה לילך שצעריך חשבון-נפש ופעילות ארגונית מוגברת. חיו לנו חרוגים ופצעעים. בינוין-ביטון, שבוחותם רימזנו את הילדים ואת חזקניהם, נתגלוו בנסיבות עזי גבוי התו陶חים. מהשכל נתק, המים נודחמו, עשריות פרות ואוטוים ומאות עופות גיו מתבוננים בזימות.

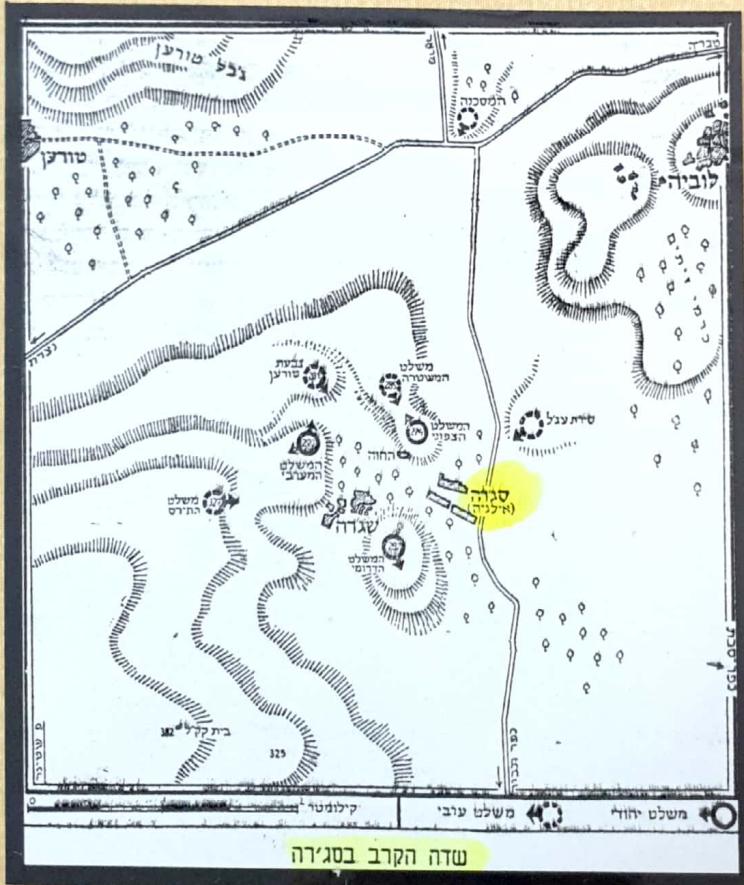

הנחת סדרה

לא עבר עטן רכ' שפטן ששתי המלחקות עזבו את הפקתנה המכובדחת שמידרום ללבוניה. ונסוגו לעבר סג'ירת, והרעדשת תותחים ומרחמות שחילה שם בתקור, עם הכנס ה-ח'רגוניה' לחזקופת. בישרה סמפעת' איז'יב גוזלה המשמשת ובאה על המשושבת. חוכחות שנמצאו בששנהב הי' בעיקרם הן הרזרבה של גוז'וד "זרורו" — שתי ייחוזות פִּי רוג'ים, שרוכס לא נתנשה עדין בקרוב. יחידה מ- "ברק" וולגזה מ- "ברטלי" — ח'ברות שחילקה לעוזרת חומפי' לבובית.

היל-קזוקני נמצא אורה שעלה ברגיל-חרטרכז, בכונה לתקוף על תציד מראר — מגדל את צואריה. «בצחוק» חזק שחוזקנו בו בביטחון גינסרי; התקפה זו צריכה היהת לבוא בתיאום עם התקפת הטרוריסטים ששמדר-היידן ומטרחת היהת לנתק, לקראת «ההפוגה», את המגיל-העליוון המזרחי על ידי שטי' דורותע מלכחים.

ביחסימה. שיבשה. התקפת כוחינו על לוביה את גוזה הוננים של המבצע המתוכנן, ומאוגרי ביכר, עלי-כ, לנצל את כשלונו בלביה כדי להפיל את כל כובד-הכוח בגזרה זו ולהשיג לפחות שני היגרים עיקריים: א) הרחקת האיים מצומת מסכנה-עלובן, העורק החופשי היהודי שהיה בראשותיו והוביל לנצרת. ב) ביצוע משימת-הניתוק, שהונען לעצמו, נ"י פריצה למשור רמת-הທבור, כדי לנתק את הכביש היהודי שעד לרשותנו והוביל מן עמוק לגילג, בקרבת כפר-כמא הצירוסית.

הקרב בו נפל שמואל זיל

מבצע "חורב" -

הקרב על "משלט בית הקברות" (ינואר 1949)

השלב השני של מבצע "חורב", קרבנות רפיה וצומת רפיה (מי' 3 עד 8 בינואר 1949), החל לאחר שאוליטים מוס בריטי-אמריקני אילץ את צה"ל לסתום משתחי חצייה סיני. לפיכך נעשה מאמץ להכנת את הכוחות המצריים בתחום ארץ-ישראל על ידי התקפה מתחוامت על מתחמי רפיה. במבצע נטלו חלק כוחות של חטיבת גולני, חטיבת ה"זקן" (חטיבה 8) וחטיבות הפלמ"ח "הרآل" ו"הנגב" כולן בפיקודו של אלוף יגאל אלון מפקד חיזית הדרום.

הפעם הופעל גדור "ברק" במטרה לכבות את "משלט בית הקברות" והמשלטים שלידו החולשים על מחנות רפיה ולהסום את בביש עזה-רפיה. ההתקפה על "משלט 102" נבללה, ונשינוות נספים שנעשו כדי לבבשו עליו בתחום. לעומת זאת נכבש "משלט בית הקברות", ומגינויו נאלצו לעמידה מיד בהתקפות-ינגד וצופות של חיל הרגלים המצרי הנותם שוב בטנקים, וחלים, נושאילhbvirors וסיווע ארטילרי צמוד וצפוף. לאחר יומיים של קרבי-הגנה עוז נטא נ"מ "משלט הכרם" נוצר מערכ ישראלי רצוף מדרום ומזרחה לרפיה. אלא שההתקפה המכרעת על מחנות רפיה לא בוצעה, מאחר שבו ביום ביקשו המצריים משא ומתן לשבי-תישק, והקרבנות בחיזית הדרום נפסקו.

סיום המלחמה וgiovo החטיבה

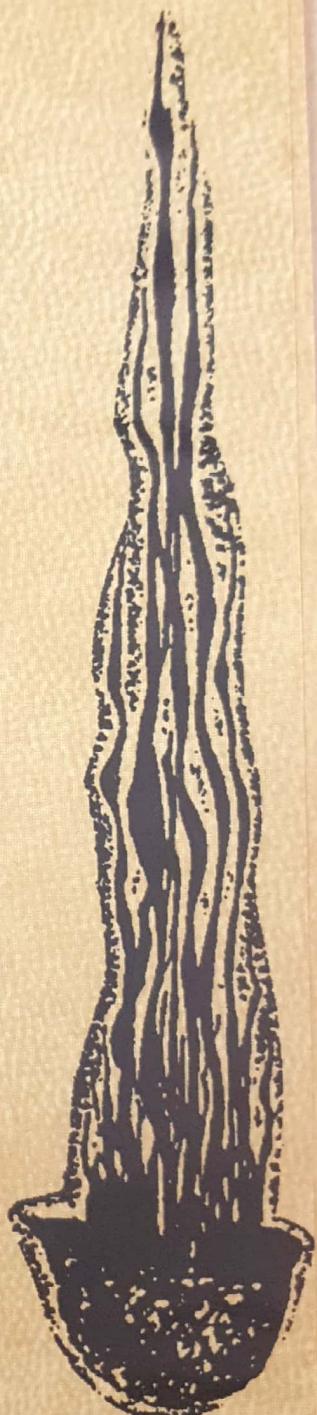
"מבצע עובדה", כותב נחום גולן, "היה האחרון למבצעים צה"ל במהלך המלחמת העצמאות ובאותם ימים מבצעה האחרון של החטיבה. הצלחתו הייתה שלילומם לחיל היריב, אשר עברו כבאות-ידך גדולה - מן הגליל והעמקים דורך הנגב חם-ערבי ועד אילת... דרכ, שהחלה בעמידת דלים בתנאי-לחימה קשים, באחיזות ציפורניות במעט אשר היה לנו, ובעריה לפעולות יזומות, אשר הלכו והתרחבו והשתוימו במעט המפואר לעבר מפרק אילת".

לאחר סיום מבצע "עובדת" (עד 10 במרץ 1949) נותר גדור "גדעון" מתוגבד ביחידות גדור הפשיטה הממושגת להזיז את אום-ירשען וקו הערבה. רק בסוף אפריל 1949 עלה גדור "גדעון" מאלת והערבה וחזר לבסיס החטיבה. יחידות החטיבה עדין מאבטחות את גיורת הנגב המערבי, אך רבים מותיקי החטיבה מתחילה להשתחרר ולהזoor הביתה. בטורף תש"ט (דצמבר 1948 עד מרץ 1949), בתקופת המבצעים הגדולים "אסף", "חורב" ו"עובדת", "התברגרה" חטיבת גולני, הגיעו לשטמות ארגוניות ומבצעית ורכשה נסיוון רב במטטרת מבצעיה בחזית הדרום. גם ריווחם של ווב לחמיה ומפקדייה מביתם שבצפון הארץ, גרם להתלכדות החטיבה והתגבשותה ליחידה קרבית לוחמת ומונעת בעלת גאות-יחידה מיוחדת-במנה.

ל ז ב ר ו ס ל

שְׁמוּאֵל וִינשטיין ז"ל

לזכרו של שמואל

נולדו י'ג בסיוון תרע"ט (1929) גחל-אביב
פלילתו ער וחרוץ, אמא פעלתנו נפער חפץ לעבודה,
להחצק במחוז, לקרווא, לגדן או לפסוד.

בכפר נחליל, שבו היה מבלח את חומשותו, החרבל
לעבודה חקלאית ונמשך חפץ לטבע. מידי שנה רבש יותר
ויתמר ידיעות בחקלאות ונסיוון בעבודה-שפול באפרוחים,
חרישה, קזירה ועוד כדי יציאה ליום-שלם בשדה. זרין
היה במפול בבחמות-העבדה וברכיבתה, ועוד לא מלאו לו
9 שנים, וכל בני הכפר הבירו את הילד ה"עירונגי"-
כפרי הרוכב המושלם.

בם בליפודים האלים ביותר, ביחס במקצועות הראליים
ובางז חביב מאר את עבודה היד והзиור, ועוד
הספיק לו הזמן לנגן ובהצלחה, ואך לקחת חבל בשיטולים
עם חברים שהיה חביב מאר עליהם.

בגמרו אה ביה"ס העטמי המשיך את חזק ליפודיין
בגמנסיה "הרצליה", שם נקבע ככולם לארון התגבשות
ח'ג, גד'ג', ח'ג', ובמיטירות ובחפותה מלא את מקדיין
בעבודה ובליטודים.

ב-13.3.46 - "יום ברית", יגא מבית הוריו מבל' הגד
דבר לאיש; ורך כעבור ימים אחדים חזר מאושרו: הוא היה
בבריה זו אשר חביבה נפטרו כולם

ב"שבט השומרה" (ב- 29.6.46) היה במחנה עבודה
גבבת, הוא דלקת לאסף למחנה עתלית, עם שחרורו משפט,
בזה תביתה רק לרבע לוטר שלום, ומיד חזר למחנה; ורק
עם גמר אורש הלימודים חזר לחיל-אביב לחמשין בלימודיו.

חימאים חלפו ושמואליק עמד לסיט את ליטודיו. הוא
עבר בהצלחה את בחינות הבגרות; וחולומו היה להמשיך את
לימודיו בפקניזון, במקצועות הראלטיים שחביבו והצליח
בם. אך לפני זה יצא למלא חובתו והוא מתגייס ל-מ.ג.ע.
כעבור זמן מה החל לעבוד בניהות, ועם פרוץ המאורעות
הוא נתג הטנדר של הנוצרים.

העבודה דבה ודוחקתו: חפקיidi שמייה, לווי, עזרה
לבקרות בודדות וכל אלה מתוך החמתה מעיני הבריטים.
לחופש היה בא רק לעיתים רחוקות, אחת לחודשיים ו אף
לאربع.

משהילה חמלחה לשחרור המולדת עבד אצ שמואליק
בஸוריין, ובתקפה על משמר-העמק הוא חש במשוריין
לעדות הנקודה. עם זאת הבריטים את הארץ עזב שמואליק
את ניהות ועבר לחיל רגליים של החטיבה; ובמשך זמן
קצר היה רגס מומחה.

הקדבות במלוא היקפם ויחידתו היוותיקה גם מושה
קרב אחד למשנהו - לב'וו, מג'דו, לוביה, טב'יה ועוד
כפרים רבים, שמואליק עשוי ללא זאת, מטען קרבנות,
נכלה לקורטים וגובהם בחמשיניות, וממהר לאזרע לייחידה
שעבורה ביןיהם לנגב.

לבבבב מבע "עין" תטאורור, ולאחריו, אז גאנץ

בפוד הפורץ דאסון לאילו.

והנה קרה האסון למשוחה, אביזר מה גאנץ פתאומי
מדוכא היה ודראך על מות אביזר, אך מבליג ומחזק את ידו
אמו שלמו. עביזו מוטל עליו תפקיד גדול, הוא ראה
המשחתה.... האסון ערער את חבניותיו, כי יודע אם
יוכל לחשיך את חלומו מאז למוד....

סמואליק מנכח לחשתור מהזבב על מנח לחתחיל
בתפקיד אדרחי, אך עודנו ממלא את תפקידיו בזבב,
נמצא במשטיים ואחראי על מחלקת צחלים ניידת
בגבולות.

בנגב - ב מבצע "עין"

כותבים לזכרו

卷之三

ב-1970 נסגרו מוסדות חינוך ותרבות ופיזור יהודים בברית המועצות. ב-1971 נסגרו מוסדות חינוך ותרבות ופיזור יהודים בברית המועצות.

הזהר עמי לא בתקופה מוקדמת מתקופה מוקדמת
הנזכר בתקופה מוקדמת, והוא יזכיר נסיך אחד, "וְיִשְׁעֵת
בְּעַמָּךְ תְּמִימָה", וזה מוכיח את הטענה.
בכל זאת מוכיחו שמדובר בטענה, שפירושה כי בתקופה מוקדמת
הזהר עמי לא בתקופה מוקדמת, והוא יזכיר נסיך אחד, "וְיִשְׁעֵת
בְּעַמָּךְ תְּמִימָה".

בתום פרשת הקרכות על הגליל אנו מזאים אותו בלחם

על שחרורה של הארץ בזאת עתדי - בנצח, חיל קרבוז בשעריו
רמיה, ולחדרודה גבעת המטאור, שביל בר הרבה להתרIOR בו,
מצצע "זוניה" = איזלון

כאן זהה תסבון תיאוריהם מצועה בזען = מות האב היקר
אל מלך, אלה, קומואליק היה צו זרתו, והוא האגדת על
העיר המקראית, ודמות אלולות על משפטה של מטהלה לא מקומם.
זהה חצר לראש המשחתה, דרגות פנויות רבאו אליו, אבל הוא
יעז לחבלינו ודק, רק לעותם וחוקם אם חזר או תמייד
מעל שפתינו. ובאילו עגנה מבדח תלפה על פניו, ענבה זו
היה גונח לחבידר ב...,"בז' זונע מה יזיה געוד זונען זי"

על פס שחרורה מהכא קירה האפוז,
להמיסדו לא אורבל כי איזה אסיד אם עזבי ?
על קיר ביתו חלייה חמוניה: האב והבן ייחדיו -
שניהם בטדי משארה, אחד לפני עשרים שנה והשנייה
מתמול.

סמל של דור שלחים וחגשים,

תהי נשחתם צורה בצדור החיים.

ג. שרמן.
חברו ליחידה.

על חוף איליה - מצצע "זוניה"

(מכתבו האחרון)

אל - סס, יוז ששי ד', מודז פשטי.

שמעו! אולי מלה זו מבדיריה במקצת את חישותי ואפוא
כשרבתי על מטה וחתמי ליר. ולפנ' זאת מתחה ידיים
בלא גלויות ופורה שחורה. קרעתי לבזקם ותעלתי שאלות
חיו. בפדי מחרה וחנות רואת אני שטוח מסותת תגיד
הלבן ממשיכה לחשוף לא פידר חברותה שטענו פדי
לאהיל הלבן הגדול. המשכתי לעקרוב אחרי פה תגיד וחנות
היא מחרחך פה חרוץ ועוברת את גדר מלט, מחרה מעל
הגביה המוריק, המלא עז תאנח ובפנ', פעם עולח לשימות
התקולים ופעם יורדת לארכ. והנה מරחיק, רואת אני, כמע
גבוע בסלע ושוב התромמת ונעלמה מעיני. פטלייא, لأن פרחה
לה פה הניר, ומה אין הAMILIM הכתובות עליו?!!

אם להשתמש בשפה המלאצה, הרי יושבים אנו כאן איש
חתה בפנו וחתה האנתו. איבוני נג בשפה במקודם. איינני
מבלא את שעות החום בסיפורים ובפטרולים. מכיוון שאחרוני
לחזור מהחומר העניוני. למשה אין זה עונש, אלא
הושיבו נסוכב סטטי משעמם ומאר חסר אני את הרפקאות
הסיפורים. השטח הוא שטח גבעון שבגען הוא 500-400 מטר
מעל פני הים. נוף המזכיר ממד את נוף הגליל התחתון.
הגבעות דובן חשופות, באשר חפנה רק סלעים ושיחי בר
קוצניים. אבל יש גם כאלה הנטוות עז ערי ועל אחת
צדאה אנו יושבים. עז תאנח, רמנים ואפילו זעיפים

הנושאים כבר פרי. קירות אבני, סלעים וקוצים
וארבעה אהלים לבנים - זהו בערך תוכן המשל
(יותר לא אגלה - סוד צבאי!).

ברגע זה יושב אני תחת אחד מעצי התאנה על אבן בגולה
וסובל נזראות מעקיותם הזבובים התזבוביים. מביט אני למטה
למורד המשלט, מורד יפה, מעובד במלחו ונוטע עצים יפים,
מצדיך במדת מה את בן הגאנזון ברמת-גן. חבל שאינן יכולות
לבוא לבקר כאן. הסבוכה יפה ומלילות כאן משועם

אחרי יום אדו' ומשעמם, אם ומחניק בא הערב קרי
ונעימים, רוח קלה נושא בין העצים ומלטפת אותה, מושב
אותך החוצה מהאולם, ובשיגחה רואת אתה שם בהידים זרוע
כוכבים, ידה שלו וקדר שט לו בנטה ומחיך מבסוט אל חיילו

מעשים לרווח במלחמות ישראל

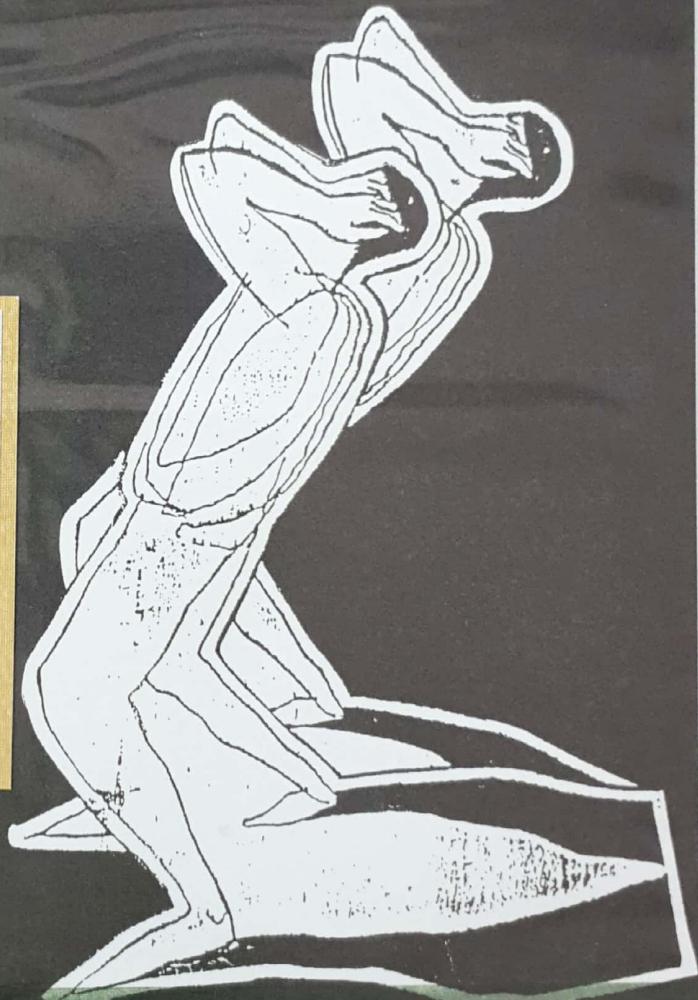
עמ' וגבירתה מכפר עקע ב-9 ביולי בשל התקפתה-תגבורת
הזיהה של הארכ' גסטון רברטורי שפואל ויינשטיין
(14746) מנדזה. לחספין את הכאוז בערימות ובול
שבכפר. לגוטיגט צפירה הייתה דרך הרירית קשה ומיגעת
של כמלה קלומטרים, ובעלת גשם הקבד הייתה מסכנת
את עצם אפשרות הנסיבות.
אר שפואל ויינשטיין לא
רזה להפריד מן הכאוז שלו
וזוא נשא את חכלו על שכ-
מו לאורך כל דרך הנסיבות.

שפואל ויינשטיין
ילד הארץ, עמ' 19.

בתנדר הנוטרים

ש י ר

לבעל העיניים הכהולות

לשמואליק.

עיניך כהולות כחלולות שחורה,
זרחת בהן מין אמרת מאירה,
בן נפש נשקפת
רכיה, מלסתה.
נדמה כי לעד חשור צייריה.

נראת במבט, שהראש הגדול -
מלא מבפנים את הים הכהול,
ורק בעיניים,
ורק חולוניים
חשפו את היופי הזה לכל.

עת ערב נוזל, והليل יורדים
עפוף בכבדות מממצץ ודורטת -
כהה האגם,
והרצין, ועגם,
אך טהר המכלה איננו פוחת.

וטוב אז לשכח כאב ומחלות,
וקל התעלם משעות אפלות;
לשוב זלצלול
בים הגדול
של שתיים עיניים יפות, כהולות.
ריבבה.

ג' ויליס, 16.2.49

עיר הולדתו של שמואל ז"ל

תל אביב – יפו היא עיר במחוז תל אביב בישראל, במישור החוף הדרומי, המרכזית בין ערי גוש דן והשניה בגודל אוכלוסייתה בישראל. העיר חברה בארגון פורום ה-15. תל אביב זכתה לכינוי "העיר העברית הראשונה" מכיוון שהיא הייתה לאורה המיזוג היהודי הראשון לבניית עיר בארץ ישראל בתקופה שבת ציון המודרנית. היה זה מיזוג חדשני של עיבור מאורגן, שהולקו אנשי היישוב היישן וחלקו אנשי היישוב החדש בשיתופ עם מוסד ציוני בראשית דרכו – קרן קיימת לישראל. מיזוג, אשר החל ברעיון ותוכנו המיומן, עבר בניות המסד והטפחות עצם, וכלה בניהול העיר, שרובם המוחלט של תושביה יהודים.

